

Ένας χρόνος μετά- 4η αποστολή στην Ουγκάντα.

/ [Ειδήσεις και Ανακοινώσεις](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

DSCN0718 της **Αγγελικής Δασούλα***

Ένας χρόνος μετά, αν και νομίζεις πως μόνο λίγες μέρες πριν ήταν η τρίτη ιεραποστολή. Ακόμα νωπή η αναμέτρηση των σκέψεων, των συναισθημάτων με την λογική.

Το ταξίδι συνολικά έξι ώρες. Χρόνος αρκετός να αναλογισθείς, να αναρωτηθείς, γιατί πάλι εδώ; θέλω να βοηθήσω, θέλω να βοηθηθώ, θέλω... Μακάρι να μην κρύβουν εγωισμό όλα αυτά τα θέλω, τελικά αυτό το ταξίδι

Συνταξιδιώτες δύο ακόμα ψυχές. Ένας γιατρός ιδιαίτερος άνθρωπος με μνήμη θανάτου σε ένα λεπτό, όπως χαρακτηριστικά επαναλαμβάνει, και μια κοπέλα οργανωτική, στρατιώτης σε κατασκηνώσεις και κατηχητικά, αφιερωμένη στην διακονία των άλλων.

Όταν ξεκινούσε αυτό το ταξίδι χρονικά δεν φανταζόμασταν ότι από εκείνη την στιγμή η ιεραποστολή θα ξεκινούσε και την προσφορά της. Μία ώρα περίπου πριν την προσγείωση, στα 35.000 πόδια ύψος, ένας άνθρωπος χάνει τις αισθήσεις του. Η αναστάτωση στο προσωπικό του αεροπλάνου φανερή. Καλούνε γιατρό να βοηθήσει. Ο γιατρός της αποστολής μας πολύτιμος ήδη από εκείνη την στιγμή. Αμέσως πρόσφερε την βοήθειά του προσπαθώντας να δώσει παλμό, πνοή, να νοιώσει σφυγμό. Τελικά να ανακουφιστεί βλέποντας το ωχρο πρόσωπο, το άψυχο κορμί και πάλι δυνατό, όρθιο. Ο δικός μας άνθρωπος ένας μικρός ήρωας, αποδεκτός από όλους. Μέσα μου θέλω να κλέψω λίγο από την πολύτιμη προσφορά του, να δικαιολογήσω την παρουσία μου εδώ. Η ιεραποστολή μας αποδικνύει, πολύ νωρίς φέτος πως δεν είναι μόνο ένα ταξίδι σε μια μακρινή χώρα αλλά και ένα ταξίδι μέσα στις ψυχές μας. **DSCN0621** Ομορφές στιγμές, δυνατές στιγμές,

ζήσαμε όλοι από την πρώτη μέρα. Μετά τις πρώτες αφρικάνικες καλημέρες στα ελληνικά, στη νοηματική και στα ουγκαντέζικα ήθελα να απολαύσω από την αυλή του σπιτιού, την πόλη στον ορίζοντα. Η εικόνα αυτή ήταν πολλές φορές μέσα στη σκέψη μου όταν αναπολούσα την Ουγκάντα, και ναμαι πάλι εδώ. Σε αυτήν την αγαπημένη γωνιά να ξαναβλέπω τη φυτεία από μπανάνες λίγο πιο κάτω και μετά σπίτια, πολλά σπίτια μέσα στην καταπράσινη βλάστηση, δίνοντας την αίσθηση της απεραντοσύνης και του ανεξερεύνητου της χώρας. Καλωσήρθαμε στην Ουγκάντα.

Στο μεσημεριανό τραπέζι, από την πρώτη μέρα νοιώσαμε όλοι πόσο η αφρικάνικη φιλοξενία συναγωνίζεται την ελληνική. Γεμάτο αγάπη και καλομαγειρεμένα φαγητά. Πολλά βήματα έχουν κάνει αυτοί οι άνθρωποι, το βλέπεις παντού. Τίποτα δεν άφησαν ανεκμετάλητο, από όσα έμαθαν, κατάλαβαν μόνοι τους στην πορεία.

Εμείς άραγε κρατήσαμε κάτι από αυτούς; Τα απογεύματα, οι συζητήσεις στην αυλή του σπιτιού, φωλιά φροντίδας προστασίας και προσφοράς για πολλούς ανθρώπους, μας χαλάρωναν και μας ωφελούσαν όλους. Καθόμασταν γύρω από το ράσο κάτω από το σχεδόν ολόγιομο αφρικάνικο φεγγάρι παίρνοντας ο καθένας ότι μπορεί. Συζητούσαμε για το πρόγραμμα της άλλης ημέρας, εκφράζοντας τις αντιρρήσεις μας, την αποδοχή και τις αλλαγές που νομίζαμε, αφήνοντας τις αδυναμίες, τα λάθη, και τις παραλήψεις μας στην πρόνοια του Θεού.

Το κοινό μας δείπνο, το απόδειπνο στο τέλος της ημέρας δεν μπορούσαν παρά να πληματισμούς για όσα ζούσαμε εκεί από τις δυνάμεις μας που αφήσαμε πίσω.

Η συμπεριφορά του γιατρού για μένα ήταν

συγκλονιστική. Ο ενθουσιασμός του να ενημερωθεί για όλα στο τοπικό νοσοκομείο σου έδινε την αίσθηση πρωτοετή φοιτητή με ζήλο για μάθηση. Ήμουν σίγουρη πως όσους ασθενείς θα εξέταζε δεν θα ωφελούσε μόνο τα σώματά τους αλλά προπάντων την ψυχή τους με τον καλό λογισμό του και την προσευχή του. Γιατρός σωμάτων και ψυχών. Όσο τον γνώριζα ευχαριστούσα το Θεό που υπάρχουν τέτοιοι επιστήμονες σε αυτό το επάγγελμα. Καλέ μας γιατρέ, σε ευχαριστώ.

Η ευλογημένη εικόνα, στην αυλή του σπιτιού, της βοήθειας των Ελλήνων μέσα σε δέκα μεγάλα κουτιά γεμάτα άρωμα Ελλάδας. Μέσα σε αυτά τα χρόνια της κρίσης η μεγάλη καρδιά των Ελλήνων έδωσε και πάλι για ανθρώπους που έχουν λίγο μεγαλύτερες ανάγκες από αυτούς. Δύσκολα χρόνια για όλους είναι αλήθεια όμως στην ανάγκη του άλλου είμαστε πάντα εκεί να προσφέρουμε. Μπορεί ο Θεός να επιτρέψει να χάσουμε πολλά, μην χάσουμε όμως την ψυχή μας, το άπλωμα του χεριού μας για βοήθεια όπου μας τη ζητήσουν, όπου νοιώσουμε ότι τη χρειάζονται.

Η επίσκεψη μας στην ορθόδοξη ιεραποστολή της BUKUYA και η συμμετοχή μας σε βαπτίσεις. Εκεί 39 εικόνες Θεού μοισιάστηκαν με το δημιουργό τους. Όλα παιδιά, μικρότερα, μεγαλύτερα. Βλέποντας την διαδικασία της βάπτισης, μερικούς χειροποίητους σταυρούς και κάποια δώρα όλα μεταχειρισμένα αναρωτιέσαι τι χρειάζεται τελικά για να γίνεις χριστιανός. Στολισμούς διαδρόμων, κολυμβήθρας, σετ από λαδόπανα, πετσέτες και ρουχαλάκια; Άραγε αυτό είναι; Μάλλον μόνο για

μας που χάσαμε την ουσία και κρατήσαμε το περιτύλιγμα. Εδώ χρειάζεται μόνο ένας ιερέας, μια κολυμβήθρα και ψυχές που όλες μαζί θα ψάλλουν: "όσοι εις Χριστόν εβαπτίσθητε, Χριστόν ενεδύσασθε' Μακάρι όλα αυτά τα παιδιά με τις πρεσβείες του Αγίου Οικουμένιου, επισκόπου Τρίκκης, πολυούχου Αγίου της εκκλησίας τους και την κατήχηση του πατέρα Κατό, ιερέα της ιεραποστολής αλλά προπάντων την βοήθεια του Θεού να πορευτούν σε όλη τους την ζωή εν Χριστώ.

Η επιστοφή από αυτήν την ιεραποστολή είχε και αυτή να μας δώσει τα μηνύματά της. Περνούσαμε μέσα από μάλλον ευρύχωρους ποδηλατόδρομους παρά αυτοκινητόδρομοι, με πυκνή βλάστηση δεξιά και αριστερά και τον καιρό να εναλλάσσεται από βροχή σε μπόρα, συννεφια, ήλιο και πάλι ψυχάλα. Σε κάποια σημεία ο δρόμος ήταν τόσο κακοτράχαλος, μόνο για ζώα και πεζούς αλλά τελικά "πάντα περνάει". Μέσα σε όλα αυτά συναντήσαμε πολλούς ανθρώπους. Γύριζαν από κηδεία. Οι γυναίκες ντυμένες με πολύχρωμα φορέματα. Μου άρεσε αυτό που έβλεπα δεν με έθλιβε για την απώλεια αντίθετα μου έδινε ελπίδα ότι όλα συνεχίζονται. Όλοι τους η ζωή στιγμές, μοναδικός τους αγώνας η κατάκτηση της επόμενης στιγμής. Ασυνείδητη μνήμη θανάτου σε ένα λεπτό. Εμείς ήρθαμε άραγε να δείξουμε σε αυτούς τους ανθρώπους την ορθόδοξη πίστη;

Η πρώτη επίσκεψή μας στο LUGUZI, την ιεραποστολή μας. Μια μετάνοια στον Άγιο Σπυρίδωνα να τον ευχαριστήσω που με έφερε πάλι εδώ. Η ματιά μου σταμάτησε σε ένα μεγάλο σταυρό από φυσικό ξύλο και ένα ακάνθινο στεφάνι. Όλη η πίστη μας σε ένα σύμβολο. Κάθε φορά που βλέπω το σταυρό σκέφτομαι τα λόγια: μην αναρωτιέσαι γιατί σε εσένα τόσα προβλήματα και δοκιμασίες, δες μόνο Εκείνον πάνω στο Σταυρό....γιατί; Εκεί φεύγεις, δεν αντέχεις την αναμέτρηση. Τρέχω έξω, στον κήπο. Πανέμορφος, φροντισμένος με πολύ αγάπη και μεράκι. Κανένας κόπος δεν πήγε χαμένος.

Επόμενη ευχάριστη έκπληξη το άλλο κτήμα της ιεραποστολής στοBUSUNJU. Πέρυσι ήταν ένα κομμάτι γη με τροπική βλάστηση. Φέτος είναι ένα νοικοκυρεμένο χωράφι σπαρμένο με πατάτες, νακατί (νοστιμότατα χόρτα βραστά λαδολέμονο !!!), φυστίκια, μουόνγκο (ρίζα με γεύση γλυκοπατάτας). Αγαθά που θα χρησιμοποιηθούν όχι μόνο από τους ανθρώπους της ιεραποστολής αλλά κάποια θα πουληθούν δίνοντας τους εισόδημα. Αξιοποιούν αυτό που τους έδωσε ο Θεός πλουσιοπάροχα, μια έφορη γη, εξασφαλίζοντας την διατροφή τους αλλά και χρήματα για να ζουν. Το νερό νομίζω έχει μπει στο αυλάκι για αυτούς τους ανθρώπους και γίνεται μάλλον ορμητικό ποτάμι δημιουργίας.

Μακάρι να σταματούσε ο χρόνος για λίγο, να τα ζήσω όλα αυτά ξανά και ξανά. Μακάρι όλοι οι άνθρωποι που έχουν προσφέρει να μπορούσαν να δουν πόσο έχουν ωφελήσει με την βοήθειά τους. Κάθε ευρώ έγινε ελπίδα, κάθε ευρώ έδωσε ζωή.

Τίποτα δεν πήγε χαμένο για τις μαύρες ψυχές, αλλά ας προσευχηθούμε και για τις λευκές, για ΟΛΟΥΣ μας.

*** Η κ. Αγγελική Δασούλα είναι γεωπόνος και διακόνησε εθελοντικά στην 3η (2014) και 4η (2015) αποστολή της Ιεράς Μονής Παναγίας Χρυσοπηγής στην Ουγκάντα.**

Κατά τη διάρκεια του Ιουλίου του 2015 βοήθησε με τις γνώσεις και την εμπειρία της τους χριστιανούς στα χωριά Λουγκουζί και Μπουσούγκιου ώστε να μάθουν να καλλιεργούν σωστά και με υποδομές και να βελτιώνουν συνεχώς τις συνθήκες της ζωής τους. Την ευχαριστούμε “από καρδιάς “. Ο Θεός να ευλογεί εκείνην και την οικογένειά της.